

РЕШЕНИЕ

№ 1240

гр. София, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 20.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **9606** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Несси Н. Р. А., [дата на раждане], гражданин на У. чрез адв. Б., срещу Заповед № 277з – 1867/15.09.2022г. на директора на ОД на МВР – К..

Пред съда жалбоподателят се представлява от адв. Б., който поддържа жалбата, а в ход по същество претендира и основателността ѝ. Пред съда изложи твърдения, че жалбоподателят живее на семейни начала с българска гражданка, и предприети действия за сключване на граждански брак, в подкрепа на което допълнително представи удостоверение за сключен граждански брак от 08. 12.2022г. Претендира присъждането на разноски, в това число за адвокатско възнаграждение.

Ответникът - директорът на ОД на МВР – К., в писмени становища по делото оспори жалбата и претендира нейната неоснователност, както и законосъобразност на издадената от органа заповед на всички основания. Иска от съда да постанови отхвърлянето ѝ, претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

По делото са приети доказателствата по административната преписка и допълнително удостоверение за сключен граждански брак №0118/08.12.2022г.

Административен съд София-град, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна приема следното:

Допустимостта на жалбата:

Оспорената заповед е връчена на дата 15.09.2022г., а жалбата е подадена на 29.09.2022г., т.е. в срока за обжалване по чл.46, ал.1 ЗЧРБ и срещу подлежащ на оспорване съгласно същата разпоредба акт.

По фактите съдът приема следното:

С оспорената по делото Заповед № 277з – 1867/15.09.2022г. на директора на ОД на МВР – К. - старши комисар С. Г., на жалбоподателя Несси Н. Р. А., е наложена принудителна административна мярка по чл.39а, ал.1, т.2 ЗЧРБ – „връщане до страната по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“,

Оспорената заповед е издадена въз основа на справка в И. "Граничен контрол" при която било установено, че чуждият гражданин има влизания и излизания в страната и престой, който надвишава разрешените 90 дни на всеки 180 дневен период, предвид следните данни: влизане на 22.04.2022г., излизане на 16.07.2022г., престой в Р България 85 дни; влизане на 16.07.2022г. до момента на заповедта - престой в страната 69 дни.

Органът е приел в заповедта, че чуждият гражданин има право да пребивава без виза на територията на страната 90 дни в рамките на всеки 180 дневен период, но лицето е пребивавало 164 дни вместо разрешените 90 дни. Органът се е позовал на задължението по чл.34 ЗЧРБ на чуждите граждани да напуснат страната до изтичане на разрешенния срок на пребиваване; до 14.09.2022г. чужденецът не е напуснал пределите на страната.

Като правно основание за налагането на ПАМ органът е посочил чл.41, т.2 ЗЧРБ. Данните, на които органът се е позовал посочват като приложима първата хипотеза от разпоредбата - "чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешенния му срок". В заповедта е определен срок за доброволно напускане на страната по чл.39б ЗЧРБ, съдържа се и указание за обжалването ѝ.

В мотивите на заповедта органът се е позовал на докладна записка от 14.09.2022г., издадена от началник група "Миграция" ст. инсп. Б., в която се съдържат идентични данни за влизанията и излизанията на чужденеца, в резултат на направена справка в интегрираната информационна система на МВР "Граничен контрол". Също е посочено, че до 14.09.2022г. чужденецът не е напуснал страната, за което е съставен акт за установяване на нарушение № 5367а-74/14.09.2022г. В докладната записка този орган е направил предложение неа чужденеца да бъде наложена на основание чл.39а, ал.1, т.2 във връзка с чл.41, т.2 ЗЧРБ процесната ПАМ.

Жалбоподателят е представил с жалбата Споразумение № 5367а-75/14.09.2022г., съгласно което е приключило административно наказателно производство за извършено от жалбоподателя нарушение на чл.34 от ЗЧРБ, констатирано въз основа на идентична фактическа обстановка, а именно:

"На 14.09.2022г. в помещенията на група "Миграция" при ОД на МВР К. при извършена справка на чуждия гражданин в И. "Граничен контрол" се установи, че същият има следните излизания и влизания в Р България:

-Влизане на 22.04.2022г. излизане на 16.07.2022г. престой в Р България 85 дни

-Влизане на 16.07.2022г. до момента престой в Р България 69 дни.“

Също в споразумението е посочено, че нарушението е извършено виновно и и са

налице пречки по чл.58 г, ал.2 ЗАНН за приключване на административно-наказателното производство. Наложена е глоба в размер на 350 лв. Твърденията на адв. Б., че жалбоподателят имал приятелка в страната, която ми била предоставила адрес а регистрацията и са предприели действия за сключване на граждански брак и съответно за продължаване на престоя в страната, се подкрепят от представеното свидетелство за сключен граждански брак между жалбоподателя Е. В. Б., съгласно представеното удостоверение от дата 08.12.2022г., съставено в [населено място], [община].

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи: Жалбоподателят Несси Н. Р. А., [дата на раждане] , е гражданин на У., тоест е пълнолетно лице, гражданин на трета държава спрямо Европейския съюз. Към датата на издаване на оспорената заповед същият е имал статут на чужденец по смисъла на чл.2, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Съдът по правата на човека във връзка с чл. 2, параграф 1 от Протокол 4 към конвенцията, е посочил, "Конвенцията не гарантира правото на чужденец да влезе в дадена държава или да живее в нея и договарящите държави имат право - като въпрос на добре установено международно право и предмет на техни задължения по международното право, включително и по Конвенцията - да контролират влизането, живеенето и експулсирането на чужденци" - така по делото *Sisojeva v. Latvia*, пар 99, както и *Chahal v. UK*, параграф 73. Конвенцията гарантира по чл. 2 от Протокол № 4, право на всеки гражданин, който свободно се намира на територията на дадена държава, да се придвижва свободно и свободно да избира своето местоживее в нея, а в чл. 3, т. 2 предвижда, че никой не може да бъде лишен от правото да влезе на територията на държавата, на която е гражданин. М. пакт за граждански и политически права, в сила за България от 23.03.1976 г., също гарантира - чл. 12 и 13, правото на всеки, който се намира на законно основание на територията на една държава, да се придвижва свободно в нейните предели, правото да напусне свободно пределите на всяка страна, включително и своята, както и правото, да не може да бъде произволно лишен от правото да влезе в собствената си страна, но не предвижда право на чужденца на влизане и пребиваване в друга държава.

Съгласно чл.1, ал.1 ЗЧРБ, този закон е изцяло приложим към правното положение на чужденците в страната, какъвто правен статус е имал жалбоподателя към датата на издаване на процесната заповед. Съгласно чл.1, ал.2 от същия закон, този закон е приложим и за гражданин на трета страна, членове на семейство на български гражданин. Следователно, както преди, така и след сключването на граждански брак с българска гражданка – установено към момента на устните състезания по делото, спрямо жалбоподателя са приложими разпоредбите на ЗЧРБ.

Към правното му положение са приложими норми на Директива 2008/115/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни. Тази директива предвижда, че "гражданин на трета страна" е всяко лице, което не е гражданин на Съюза по смисъла на член 17, параграф 1 от Договора и което не се ползва от общностното право на свободно движение, както е определено в член 2, точка 5 от Кодекса на шенгенските граници. Съгласно член 2, параграф 1 от Директива 2008/115 същата се прилага по отношение на граждани на трети страни, които са в незаконен престой на територията на държава

членка.

Приложното поле на тази директива се определя единствено от наличието на незаконен престой на гражданин на трета страна, независимо от причините за това положение или от мерките, които могат да бъдат приети спрямо този гражданин. Понятието „незаконен престой“ е определено в член 3, точка 2 от посочената директива като „всяко присъствие на територията на държава членка на гражданин на трета страна, който не отговаря или е престанал да отговаря на условията за влизане, изложени в член 5 от Кодекса на шенгенските граници, или на други условия за влизане, престой или пребиваване в тази държава членка“. От това определение следва, че гражданин на трета страна е в незаконен престой поради самия факт, че присъства на територията на държава членка, без да отговаря на условията за влизане, престой или пребиваване в нея и следователно попада в приложното поле на Директива 2008/115.

Процесната ПАМ по чл.39а, ал.1, т.2 вр. чл.41, т.4 ЗЧРБ, съответства на понятията за „връщане“ и „решение за връщане“, предвидени по чл. 3, т.3 и т.4 от Директивата за връщането. Така „връщане“ по чл.3, т.3 от Директивата е процесът на връщане на гражданин на трета страна при доброволно или принудително изпълнение на задължение за връщане в: „неговата страна на произход, или друга страна. В случая изрично е разпоредено с оспорената заповед, връщането на жалбоподателя до страната му на произход.

Съответно понятието „решение за връщане“ по чл.3, т.4 от Директивата е: „административно или съдебно решение или друг акт, което определя или обявява за незаконен престоя на гражданин на трета страна и налага или постановява задължение за връщане;“

Издаването на заповед за налагане на ПАМ „връщане“ по чл.41, т.2 ЗЧРБ следва да съответства на предвиденото по чл.6, пар. 1 от същата Директива изискване:- „Държавите-членки издават решение за връщане на всеки гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на тяхна територия.“ Също така, в параграфи 4 и 5 от същата разпоредба са предвидени възможности държавите членки да не издадат решение за връщане. Такъв е случаят при висящи производства, които могат да приключат с разрешение за пребиваване на лицето, съответно е предвидена възможността ако такова решение е издадено, да се оттегли или да не се изпълнява за срока на разрешеното пребиваване.

Освен горното, в чл.12, параграфи 1 от Директивата са предвидени изисквания за форма и съдържание на решения, свързани с връщане - издават се в писмена форма и посочват фактическите и правните основания, както и информацията относно съществуващите правни средства за защита. Допуска се и издаването на такива решения на стандартен формуляр, което не е възприето в националното право.

Правни изводи по съществуването на правния спор:

По спазване на изискванията за компетентност и допустимост на производството:

На основание изложеното по фактите, съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 44, ал.1 ЗЧРБ - оправомощено от директора на Областна дирекция на МВР. По чл.39а, т.2 ЗЧРБ - "връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна;", която мярка в чл.41 ЗЧРБ е посочена само като „връщане“. В чл. 39а ЗЧРБ изрично са регламентирани

принудителните административни мерки, които могат да се налагат на чужденците, като по т. 2 е предвидена ПАМ "2. връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна;" В случая е наложена предвидена в закона мярка.

По спазване на изискванията за съдържание и форма на заповедта: Формално заповедта е издадена в изискващата се писмена форма, съдържа правни и фактически основания за издаването ѝ, в съответствие с предвиденото по чл.12, пар.1 от Директивата за връщането и чл.59, ал.2 АПК.

По спазване на процесуалните правила

Видно е, че споразумението от 14.09.2022г., е издадено на основание чл.58 г, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) и акт за установяване на административно нарушение от 14.09.2022г. , органът е обсъдил приложимост на разпоредбите на чл.28 ЗАНН и за прекратяване на производството по чл.54, ал.1 ЗАНН и чл.48, ал.1, т.3 ЗЧРБ – последната разпоредба всъщност съставлява предвидено в закона административно нарушение, за което е наложена и предвиденото административно наказание- „глоба“.

Следователно, заповедта за налагане на процесната ПАМ и споразумението за наложената глоба макар и да са издадени на идентични фактически основания, са различни по своето естество. Налагането на ПАМ като процесната е предвидено в чл.22 ЗАНН, но се осъществява по реда, предвиден в специалните закони. Процесната ПАМ е издадена като индивидуален административен акт, въз основа на докладна записка от 14.09.2022г.

Производствата по издаването на споразумението и процесната заповед са различни и наложените с тях административни мерки са различни по своето правно естество. Процесната ПАМ няма наказателно-правен характер, а цели да се преустанови нарушението на режима за влизане и пребиваване на чужденците в страната, като резултат от изпълнението на мярката чужденецът следва да напусне страната. Само наложената със споразумението административна санкция има наказателно-правен характер, в това число по смисъла на чл.6 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи.

По тези съображения следва извода, че с издаването на процесната заповед на идентични фактически основания, както споразумението, не е нарушен принципа по чл.50 от Хартата за основните права на ЕС – non bis in idem.

Преценката на органа по фактите, че към датата на процесната заповед, жалбоподателят е в незаконен престой по смисъла на директивата, доколкото е надвишил допустимия 90 дневен срок в рамките на всеки 180 дневен период, не означава автоматично, че като автоматична правна последица по отношение на същото лице следва да се наложи ПАМ като процесната - решение за връщане по смисъла на директивата. При посочените данни органът е бил задължен да образува производство за издаване на решение за връщане, както с оглед националното право, така и с оглед задълженията по директивата, но да проведе същото законосъобразно, като установи всички относими факти и обстоятелства и даде възможност на лицето да упражни правото си на защита, тъй като е задължен да вземе предвид личното му положение.

Съдът констатира допуснати нарушения на процесуални правила относно следното:

А) Процесната заповед е издадена при допуснато съществено нарушение на чл.34 АПК – правото на лицето на участие в производството. Тъй като видно от докладната записка, обсъдена по фактите, както и от подписаното споразумение по административно-наказателното производство, жалбоподателят е бил призован на 14.09.02.10.2020г. в областната дирекция във връзка с констатираното административно нарушение. Видно от споразумението, няма отбелязване, че е присъствал и преводач в съответствие с чл.6, ал.3 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи.

Липсват каквито и да са обстоятелства за проведено производство с участието на жалбоподателя във връзка с констатираното нарушение на режима за пребиваване в страната, не са установявани каквито и да са данни за личното му положение, за факти и обстоятелства, относими към изключващите основания за налагането на ПАМ като процесната.

Със жалбоподателя не е проведена беседа, същият не е имал възможност да се позове на каквито и да са обстоятелства и данни за личното му положение.

Доколкото жалбоподателят се е явил на 14.09.2022г. в ОД на МВР – К., е било възможно да бъде проведено производство с негово участие, като му бъде предоставена възможност да изложи данни за личното си положение и да представи доказателства чрез преводач. Това не е направено, респективно не се установява от доказателствата по делото. Няма данни за предоставено право на участие на чуждия гражданин в производството по налагане на ПАМ и от докладната записка, посочена в мотивите на заповедта, обсъдена по фактите.

Нарушението е съществено, тъй като е довело до издаването на заповедта без да са изяснени относими обстоятелства, като тези по чл.44, ал.2 и 44а, ал.5 ЗЧРБ. Обстоятелствата по посочените разпоредби - поради естеството им, могат да бъдат установени само с участието на лицето и като му бъде предоставена възможност да направи изявления и представи доказателствата, с които разполага. Органът не се е позовал на друго административно производство, в което да са установени относими към посочените разпоредби факти и обстоятелства, с участието на жалбоподателя.

Б) Допуснато нарушение на чл.35 АПК. Преди издаването на процесната заповед, административният орган се е позовал единствено на данните от информационната система за влизанията и излизанията на лицето. Нито едно от предвидените в закона обстоятелства не е установявано от административния орган. Така като е бил длъжен не е установил данни по чл.5 от Директивата: за приложимост или не на забраната за връщане, данни за личното му или семейното си положение –дали не се ползва с право на свободно движение по правото на ЕС като член на семейство на гражданин на ЕС или въз основа на разрешение за влизане и пребиване на територията на ЕС, издадено от друга държава членка. Изискванията на посочената разпоредба на директивата са въведени чрез критериите по чл. 44, ал.2 ЗЧРБ и чл.44а, ал.5 ЗЧРБ, като органът изцяло на основание на разпоредбите на националното право, приети в съответствие с Директивата, е следвало да установи данни за следното преди да издаде процесната заповед:

1) В хипотезата на чл. 41, т.2 ЗЧРБ при прилагането на мярката са приложими изискванията на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ. Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ, при налагане на принудителните административни мерки по ЗЧРБ компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците **или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване**, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. Изискванията на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ са националната разпоредба, която пряко регламентира гарантираното от чл. 8, § 1 на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ) право на неприкосновеността на личния и семейния живот. Допустимата, с оглед на § 2 на чл. 8 от ЕКПЧ намеса на държавата в упражняването на това право, следва да бъде надлежно доказана и съответна на принципа за пропорционалност.

2) Също в хипотезата на чл. 41, т.2 ЗЧРБ органът при прилагането на мярката е бил задължен да отчете изискванията на чл. 44а, ал.5 ЗЧРБ – спазването на принципа за забрана за връщането, която национална разпоредба е съответна на чл.5 от Директива 2008/115/ЕС - Директивата за връщането, което не е направено.

3) Също така изискването да бъдат взети предвид висящи производства, които като резултат могат да завършат с разрешение за пребиваване, съответства на предвиденото по чл. 6, параграфи 4 и 5 от Директивата. Следва да се отбележи, че разпоредбите на директивата предоставят правна възможност на държавата членка при висящи такива производства, да се въздържи от издаването на решение за връщане или да разгледа възможността да не издава такова решение. Българският законодател обаче чрез разпоредбата на чл.44, ал.2 ЗЧРБ, императивно е предвидил задължение на органа да съобрази такива производства.

Представеното пред съда свидетелство за сключен граждански брак между жалбоподателя и българска гражданка пред българските власти, към датата на устните състезания, подкрепя изводите на съда, че ако е спазена процедурата, процесната заповед е било възможно да не бъде издадена – поради друго производство, което предоставя право на пребиваване на жалбоподателя в страната като член на семейство на български гражданин. За пълнота следва да се посочи, че гражданите на трети страни, извън дипломатите, имат правен статус на член на семейство на български гражданин, само ако са съпрузи, т.е. при сключен граждански брак, съгласно чл. 2, ал.6, т.1 ЗЧРБ.

В заключение, жалбоподателят не е имал възможност в хода на производството да изтъкне обстоятелства и представи доказателства за личното си положение. Представеното по делото удостоверение за сключен граждански брак е само потвърждение на извода, че е допуснато съществено нарушение на чл.34 и чл. 35 вр. чл.9 АПК при издаването на процесната заповед.

След като органът няма нито мотиви в оспорената заповед, нито има данни по административната преписка, че не са налице изключващите издаването й обстоятелства по чл.44, ал.2 или 44а, ал.5 ЗЧРБ по отношение на адресата й, е допуснал съществено процесуално нарушение на чл.35 АПК и на принципа за служебното начало по чл.9 АПК.

По изискването за съдържание на оспорената заповед и за съответствие с материалния закон:

В мотивите на заповедта органът се е позовал на чл. 34 ЗЧРБ относно задължението на чужденците да напуснат страната при изтичане на разрешения им срок на пребиваване. По-горе в мотивите само е посочено, че чуждият гражданин имал право да пребивава без визово на територията на страната 90 дни в рамките на всеки 180 дневен период. В случая лицето е пребивавало общо 164 дни. Органът е приел, че от влизането на лицето на 22.04.2022г. до момента на заповедта са 164 дни, като не е обсъдил излизането и новото влизане на територията на страната на дата 16.07.2022г. Следователно, органът е допуснал и съществено нарушение на изискването за съдържание на административния акт - като не е посочил правно основание за ограничението за пребиваване на жалбоподателя - на чл.59, ал.2, т.4 АПК относно изискването да съдържа правни основания за издаването на акта. Нарушението е съществено, тъй като води до неяснота на изразената воля от административния орган, нарушава правото на защита на адресата на акта и е пречка за съда да провери волята на административния орган. Този пропуск съставлява и нарушение на чл.12, параграф 1 от Директивата, цитиран по-горе, който съдържа идентично изискване за съдържанието на решение за връщане - относно изискването да се посочват фактическите и правните основания.

Този извод се потвърждава и от следните съображения. Органът не е посочил конкретната разпоредба, която ограничава правото на 90 дни в рамките на 180 дневен период - нито по правото на ЕС нито по националното право. Също органът не е изложил съображения за приложимост или не на Спогодба между правителството на Република България и правителството на Източна република У. относно взаимното премахване на изискването за визи, утвърдена с Решение № 254 от 8 април 2005 г. на Министерския съвет, в сила за Република България от 25 май 2005 г., обн ДВбр. 48/2-005 г. и която към настоящия момент не е денонсирана от българската страна. Съгласно чл.1 от Спогодбата, гражданите на всяка от договарящите страни могат да влизат с обикновени валидни паспорти *„многократно на територията на държавата на другата договаряща страна, да пребивават, да пътуват и да излизат, без да е необходимо да получават виза, за срок не по-дълъг от 90 дни. Този срок може да бъде удължен от компетентните власти на всяка държава при наличието на основателни мотиви с допълнителен период от 90 дни.“* Също в чл.4 от Спогодбата е предвидено, че: *“1. Всяка договаряща страна си запазва правото да откаже влизането, да намали или да прекрати срока на пребиваване на нейната територия на всеки гражданин на държавата на другата договаряща страна по причини, свързани с националната сигурност, обществения ред и здравеопазването или поради*

това, че е persona non grata или неприемливо лице."

Съдът не може да преценява законосъобразността на оспорената заповед и издаването ѝ на непосочени в същата основания. Правораздавателната компетентност в казуса по делото не включва възможност съдът да изрази воля вместо административния орган, а само да провери неговата воля.

Поради невъзможност съдът да прецени кое точно правно основание е имал предвид органът за срока на разрешеното пребиваване на жалбоподателя - посоченото в мотивите 90 дни в рамките на всеки 180 дневен период, то следва и извод, че заповедта е и материално незаконосъобразна.

По издаването на заповедта в съответствие с целта на закона

Заповедта е издадена и несъответствие с целта на закона -поради допуснато нарушение ена принципа за пропорционалност по чл.6 АПК , тъй като заповедта за налагане на процесната ПАМ "връщане", е издадено единствено на основание констатацията за незаконен престой на жалбоподателя. Посоченото е в нарушение и на предвидените изисквания, сред които и принципите по правото на ЕС, в съображение 6 от Директивата: процедурата за прекратяването на незаконния престой следва да бъде справедлива и прозрачна, в съответствие с общите принципи на законодателството на ЕС, решенията съгласно настоящата директива следва да се вземат индивидуално и въз основа на обективни критерии, което означава, че незаконният престой не следва да е единственото обстоятелство, което трябва да се вземе предвид.

Изложеното до тук обосновава извод, че при издаването на процесната заповед са допуснати съществени процесуални нарушения, всяко от тях самостоятелно основание за отмяната на оспорената заповед по чл.146, т.2, 3, освен това е материално незаконосъобразна и несъответства на целта на закона- основания за отмяна по чл.146, т. 4 и т. 5 АПК.

Жалбата е основателна, като съдът на основание правомощието си по чл.172, ал.2 АПК следва да отмени заповедта. Поради своевременно направено искане за присъждане на разноски и представено доказателство - договор за правна защита и съдействие, съдът следва да разгледа искането. На жалбоподателя следва да се присъдят 10 лв. за държавна такса по делото и 400 (четиристотин) лева за адвокатско възнаграждение, посочено като платено в брой в договора за правна защита и съдействие. За разноските - общо 410лв., следва да бъде осъдено юридическото лице Областна дирекция на МВР – К..

На основание изложеното и чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Несси Н. Р. А., [дата на раждане] , гражданин на У., представляван от адв. Б. от САК, Заповед № 277з – 1867/15.09.2022г. на

директора на Областна дирекция на МВР – К..

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР – К. да ЗАПЛАТИ на Несси Н. Р. А., [дата на раждане] , гражданин на У.,представяван от адв. Б. от САК, сумата от 410 (четирисотин и десет) лева за разноси.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14 дневен срок от съобщаването му.

Съдия: